

Πρόσωπα / *Hands free*

Visages / Mains libres

Πρόσωπα / Hands free

Visages / Mains libres

Εκδόσεις ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ / Éditions ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ
2021

Πρόσωπα / Hands-free

Καλλιτεχνικό Πρότζεκτ
Πολιτιστικό ίδρυμα ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ
Παρίσι (Maison de la Grèce) - Λευκωσία (Gallery Marginalia)
2021

πρόλογος

Με το παρόν πρότζεκτ προτείνεται μια δράση που συνδυάζει την εικαστική με την λογοτεχνική διάσταση με σκοπό να προαχθούν και τα δύο ταυτόχρονα. Ως εκ τούτου τα πορτρέτα από την ατομική έκθεση της εικαστικού Λίας Βογιατζή τα οποία εκτίθενται, συνδέονται το καθένα με ένα λογοτεχνικό κείμενο που έχει γράψει ο βραβευμένος συγγραφέας Κώστας Μαννούρης εμπνεόμενος από την δουλειά της Εικαστικού.

Ο ηθοποιός και σκηνοθέτης Σώτος Σταυράκης αυτοσκηνοθετείται σε ένα performance βασισμένο σε κείμενο του Κώστα Μαννούρη με τίτλο «Κατεψυγμένα κρέατα» που θα παρουσιαστεί το βράδυ των εγκαινίων.

Ο επισκέπτης της έκθεσης, ταυτόχρονα με την θέαση των έργων, θα έχει την δυνατότητα να ακούει τα κείμενα σε ηχογράφηση, ερμηνευμένα από επαγγελματίες ηθοποιούς, τόσο στα Ελληνικά όσο και στα Γαλλικά, μέσα από ένα QR code που πρέπει να σκανάρει με το τηλέφωνό του. Επίσης με την σύνδεση στο ειδικό link που έχει φτιαχτεί παρέχεται η δυνατότητα στον επισκέπτη να έχει πρόσβαση σε όλο το αρχείο της έκθεσης όπως κείμενα, φωτογραφίες έργων και ηχητικό υλικό, ακόμα και μετά την αποχώρηση του από την έκθεση.

Στόχος μας είναι να απευθυνθούμε και στα δύο ακροατήρια, δηλαδή σε αυτούς που ακολουθούν την εικαστική δραστηριότητα αλλά και σε όσους αγαπούν τη λογοτεχνία, και να αναδείξουμε αυτό που τους ενώνει, την αγάπη και την προσήλωση στο ωραίο. Η δράση επιδιώκει ακριβώς να αναδείξει τα οφέλη από αυτό το γόνιμο διάλογο μεταξύ διαφορετικών μορφών τέχνης που και οι δύο ενδιαφέρονται για την ανθρώπινη κατάσταση. Τόσο ο εικαστικός όσο και ο λογοτέχνης επιθυμούν να φωτίσουν το μεγαλείο της ανθρώπινης φύσης όπως καταγράφεται στο πρόσωπο του ανθρώπου.

δημιουργικό σκεπτικό

το πρόσωπο ως αρχείο

Τα πρόσωπα που μας περιβάλλουν στο δρόμο, στο σουπερμάρκετ, σε μια αίθουσα αναμονής είναι φορείς ιστοριών. Έχουν ένα παρελθόν στα όρια του μύθου, ένα μάλλον ζοφερό παρόν κι ένα αβέβαιο μέλλον. Είναι εμείς. Και είμαστε αυτοί. Με άλλα ρούχα, με άλλα φερσίματα, αλλά με τα ίδια ερείσματα στο φόβο και την ελπίδα. Η εικαστικός Λία Βογιατζή και ο συγγραφέας Κώστας Μαννούρης ανιχνεύουν, μέσα από μια παράλληλη άσκηση ενσυναίσθησης, αυτή την υποκείμενη συνάφεια. Τα πορτρέτα της ζωγράφου αποκτούν ψήγματα προσωπικής ιστορίας μέσω της συγγραφικής ενατένισης, και τα πρόσωπα του συγγραφέα αποκτούν φυσιογνωμική υπόσταση μέσω της ζωγραφικής τέχνης. Δύο οπτικές με διαφορετική προέλευση συγκλίνουν στο ανθρώπινο πρόσωπο ως το κοινό αρχείο της μνήμης και του αισθήματος.

συγγραφική πρόθεση

του Κώστα Μαννούρης συγγραφέας

Τα πρόσωπα της Λίας Βογιατζή βρίσκονται μισό βήμα από ένα διακριτό σύνορο, αντιμετωπίζουν δηλαδή μια μεταίχμιακή κατάσταση. Θέλουν στον παρόντα χρόνο –στον χρόνο δηλαδή της θέασης– να μοιραστούν αυτό που λειτουργεί ως το εφαλτήριο μιας επικείμενης μετάβασης. Δεν θα είχε, επομένως, ιδιαίτερο ενδιαφέρον να προσεγγίσω αυτούς τους ανθρώπους βιογραφικά. Η πρόθεσή μου είναι διαφορετική. Θέλω να τους ακούσω και να μεταφέρω αυτούσιο το ηχητικό μήνυμα στον θεατή. Η Λία είναι η αδιαμφισβήτητη δημιουργός στο πρότζεκτ• ο δικός μου ρόλος είναι θα έλεγα περισσότερο μεσολαβητικός.

ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ Πολιτιστικό ίδρυμα 2021

Επικοινωνία: 00357 96 51 02 61

Email: katoikonan@gmail.com

Ιστοσελίδα: www.katoikonfoundation.org

Instagram: katoikonfoundation

Facebook: Kat'oikon Foundation

Visages/ Main libres

Project Culturel
Fondation KAT'OIKON
Paris (Maison de la Grèce) -Nicosie (Galerie Marginalia)
2021

preface

Ce projet propose une action qui combine le visuel avec la dimension littéraire afin de promouvoir les deux à la fois. Par conséquent, des portraits de l'artiste plasticienne Lia Boyiatzi seront exposés, chacun étant associé à un texte littéraire écrit par l'auteur primé Costas Mannouris, inspiré par le travail des arts visuels.

L'acteur et réalisateur Sotos Stavrakis se dirige lui-même dans la performance Viandes congelées basée sur un texte de Costas Mannouris, qui sera présentée lors de la soirée d'ouverture.

Le visiteur de l'exposition, tout en regardant les œuvres, aura la possibilité d'écouter les textes sur enregistrement à la fois en Français et en Grec, interprétés par des comédiens professionnels à travers un QR code qu'il devra scanner. Toutes les informations de l'exposition comme les photos des œuvres, textes et enregistrements seront accessibles via un lien, même après avoir quitté l'exposition.

Notre objectif est de s'adresser à la fois aux publics, c'est-à-dire à ceux qui suivent l'activité artistique mais aussi à ceux qui aiment la littérature, et à mettre en valeur ce qui les unit, l'amour et le dévouement au beau. L'action cherche précisément à mettre en évidence les bienfaits de ce dialogue fructueux entre différentes formes d'art qui s'intéressent toutes deux à la condition humaine. L'artiste et l'écrivain veulent tous deux illuminer la grandeur de la nature humaine telle qu'elle est enregistrée sur le visage humain.

descriptif de projet

le visage comme une archive

Toute personne qui nous entoure dans la rue, au supermarché, dans n'importe quelle salle d'attente est porteur d'histoire intime. Chaque personne a son passé qui port aux limites du mythe, un présent plutôt obscur et un avenir incertain. Il s'agit d'eux, il s'agit de nous, portant d'autres vêtements, d'autres comportements, mais avec les mêmes murailles nous protégeant contre la peur et contre l'espoir aussi. L'artiste peintre Lia Boyiatzi et l'écrivain Costas Mannouris cherchent la trace de cette relation subjective à travers un exercice parallèle d'empathie. Les portraits de la peintre acquièrent des pépites d'une histoire personnelle à travers un regard d'écrivain ; de même, les personnages de l'écrivain acquièrent une substance de physionomie à l'instar de l'art pictural. Deux perspectives d'origine différent mais qui convergent dans une archive commune de la mémoire et de l'émotion.

intention de l'écrivain

Costas Mannouris écrivain

Les portraits de Lia Boyiatzi se situent à un demi-pas d'une frontière distincte, c'est-à-dire qu'ils font face à une situation-limite : ils veulent dans le temps présent - au moment-même de la visualisation – nous faire partager ce qui fonctionne comme tremplin pour une transition imminente. Il ne serait donc pas très intéressant d'approcher les personnages de ces portraits d'une manière biographique. Mon intention est différente. Je veux les écouter parler et transmettre leur message «vocal» d'une façon intentionnellement directe au spectateur.

Fondation culturelle KAT'OIKON 2021

Contact: FR:00 33 7 78 20 28 30 OU CY: 00357 96 51 02 61

Email: katoikonan@gmail.com

Website: www.katoikonfoundation.org

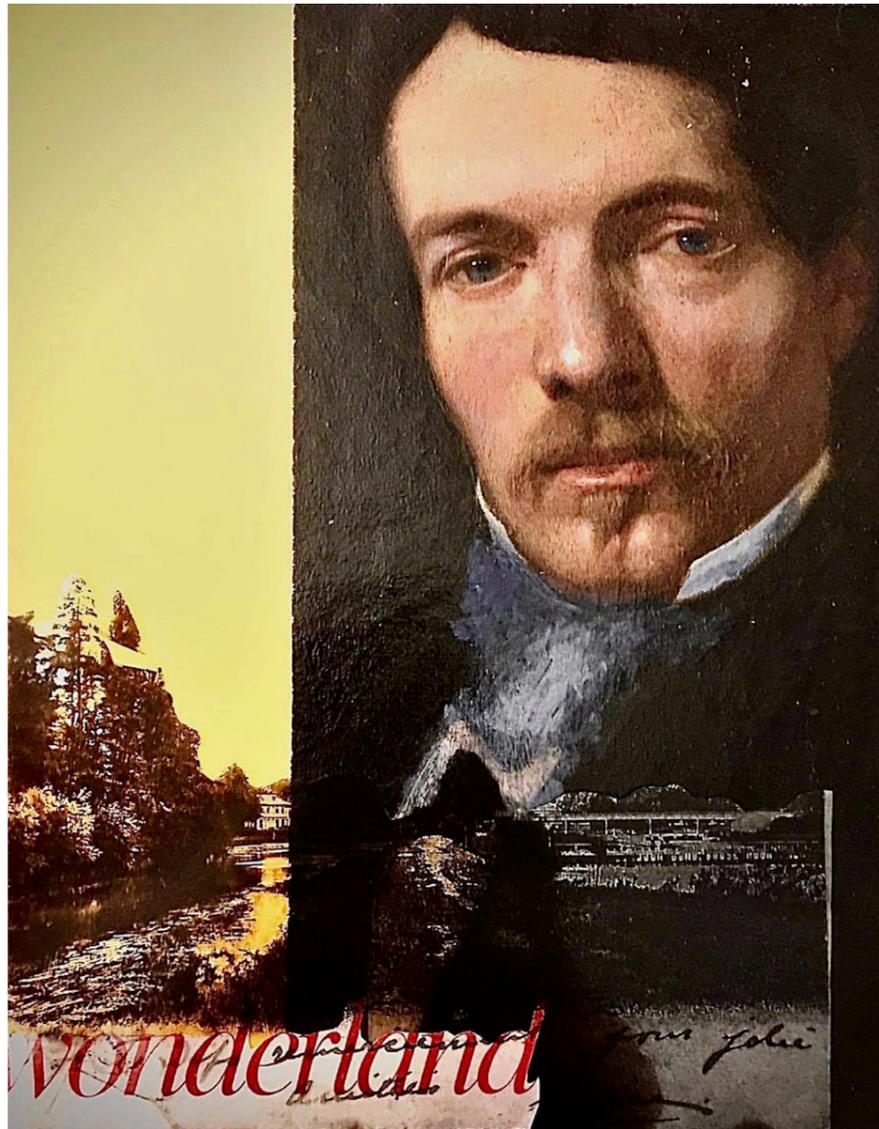
Instagram: @katoikonfoundation

Facebook: Kat'oikon Foundation

Πρόσωπα / Hands free
Visages / Mains libres

τα *έρ*γα
και
τα κ*εί*μενα

les oeuv*re*s
et
les text*e*s

Πρόσωπο 1

Λάδι σε καμβά με κολάζ σε φωτιζόμενο κάδρο
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 42.5 x 32.5

Visage 1

Huile sur toile et collage en cadre illuminé
2021 Paris
Dim. 42.5 x 32.5

“ Μπορώ να πάρω το διαβατήριό μου και να φύγω. Μπορώ να φορέσω το παλτό μου, να βάλω με τάξη στη βαλίτσα τα άκρως απαραίτητα και να πάω σε κάποιον άλλον τόπο. Υπάρχουν εκατομμύρια άλλοι τόποι στη Γη, ας διαλέξω έναν. Μπορώ να νοικιάσω ένα ξύλινο σπίτι με κήπο, παριστάνοντας τον καλλιτέχνη ή τον καλλιεργητή της γης. Μπορώ να επινοήσω πολλούς θριάμβους και ισάριθμες ήττες για να γοητεύσω τους ανθρώπους. Εκείνοι θα με καλημερίζουν με σεβασμό, θα με χαιρετούν με αβρότητα στον δρόμο, θα φροντίσουν να μάθουν πότε έχω τα γενέθλιά μου και θα μου φέρνουν με γενναιοδωρία ένα μπουκάλι φτηνό κρασί και λίγα χρυσάνθεμα. Δεν ξέρω αν θα αγαπούν τόσο εμένα, όσο την απόφασή μου να ζήσω το υπόλοιπο του βίου μου ανάμεσά τους. Απ’ όλα τα μέρη και τους τόπους της Γης, επέλεξα τον δικό τους! Τι τιμή! Ας πάω λοιπόν οδοιπορώντας σ’ αυτόν τον νέο τόπο. Στη γη του θαύματος και της λήθης. Τώρα. Ας μην αναβάλω για ακόμα μια φορά τη φυγή μου. Στους αρχαίους καιρούς χρειαζόντουσαν χιλιάδες συναινέσεις για να σε εξορίσει η πόλη. Σήμερα έφτασε και περίσσεψε ένα όστρακό• με το όνομά μου χαραγμένο από το χέρι σου.”

“Je pourrais prendre mon passeport et partir. Je pourrais mettre mon manteau, ranger avec soin quelques affaires dans ma valise et m’en aller ailleurs. Il y a des millions d’autres endroits sur Terre, laissez-moi en choisir un. Je pourrais louer une maison en bois avec un jardin, en faisant semblant d’être le vrai artiste, le vrai jardinier de cette maison-là. Je pourrais inventer et raconter de nombreux triomphes et également de nombreuses défaites pour charmer la galerie. Tout le monde me saluerait avec respect, avec retenue dans la rue, tous prendraient soin de savoir la date de mon anniversaire, ils m’apporteraient de bonne grâce une bouteille de vin bon marché, quelques chrysanthèmes... Je ne sais pas s’ils aimeront ma propre personne, ou bien ma décision de vivre le reste de ma vie parmi eux. Et quoi, parmi toutes les parties de la Terre, j’ai bien choisi la leur ! Quel honneur pour eux! Alors, partons en randonnée dans ce nouvel endroit. Au pays des merveilles et de l’oubli. Ici et maintenant. Permettez-moi de ne pas reporter à nouveau mon départ. Dans les temps anciens, il fallait des milliers de consentements pour que quelqu’un soit exilé de la ville. Aujourd’hui pour mon exil, il a suffi qu’un coquillage soit gravé à mon nom par votre main.”

“Θα πάω σήμερα στο αγαπημένο σου καφέ. Θα καθίσω πίσω-πίσω, να μην φαίνομαι. Θα παραγγείλω έναν εσπρέσο και τάρτα σοκολάτας με μούρα. Μόλις φύγει ο σερβιτόρος θα αφαιρέσω το μαξιλάρι απ’ την απέναντι καρέκλα και θα την καλύψω με το χώμα που θα ’χω φυλαγμένο στη τσάντα μου, σιγά-σιγά, μην δίνω αφορμές. Καταλαβαίνεις. Κατόπιν θα φυτέψω τα δύο μικρά φυτά που θα ’χω κουβαλήσει. Ακολούθως ο καφές και το γλυκό. Απόλαυση. Σαν τη δικαιοσύνη που παραμένει άφαντη. Λίγο πριν φύγω θα επαναλάβω τις κινήσεις απ’ την ανάποδη. Θα αφαιρέσω το χώμα και τα φυτά, θα καθαρίσω την καρέκλα, θα επαναφέρω το μαξιλάρι. Πάντα με την ίδια προσοχή. Καταλαβαίνεις. Αφού πληρώσω θα πω ένα «ευχαριστώ» και ένα «εις το επανιδείν». Φεύγοντας θα περάσω απ’ την οδό σου. Θα χτυπήσω το θυροτηλέφωνό σου για να σου πω πως ελπίζω να έχεις καλή υγεία, να είσαι πάντοτε καλά, και πως εύχομαι να πεθάνεις το συντομότερο δυνατό.”

“Aujourd’hui j’irai dans ton café préféré. Je m’installerai tout au fond, pour ne pas être remarquée. Je commanderai un espresso et une tarte au chocolat aux fruits rouges. Dès que le serveur sera parti, j’enlèverai le coussin de la chaise d’en face et le recouvrirai de la terre que j’aurai gardée dans mon sac, petit à petit, pour ne pas me faire remarquer. Tu vois... Ensuite, j’y planterai les deux petites plantes que j’aurai emmenées. Puis je prendrai mon café et mon dessert. Délices ! Comme une grâce rendue et qui reste secrète. Juste avant de partir, je répéterai les mouvements à l’envers. J’ enlèverai la terre et les plantes, je nettoierai la chaise, j’ arrangerai le coussin. Toujours avec le même soin. Tu vois... Après que j’aurai payé, je dirai merci et au revoir. En partant, je passerai dans ta rue. Je sonnerai à l’interphone pour te dire que j’espère que tu es en bonne santé, que tu vas toujours bien et que j’espère que tu mourras le plus tôt possible.”

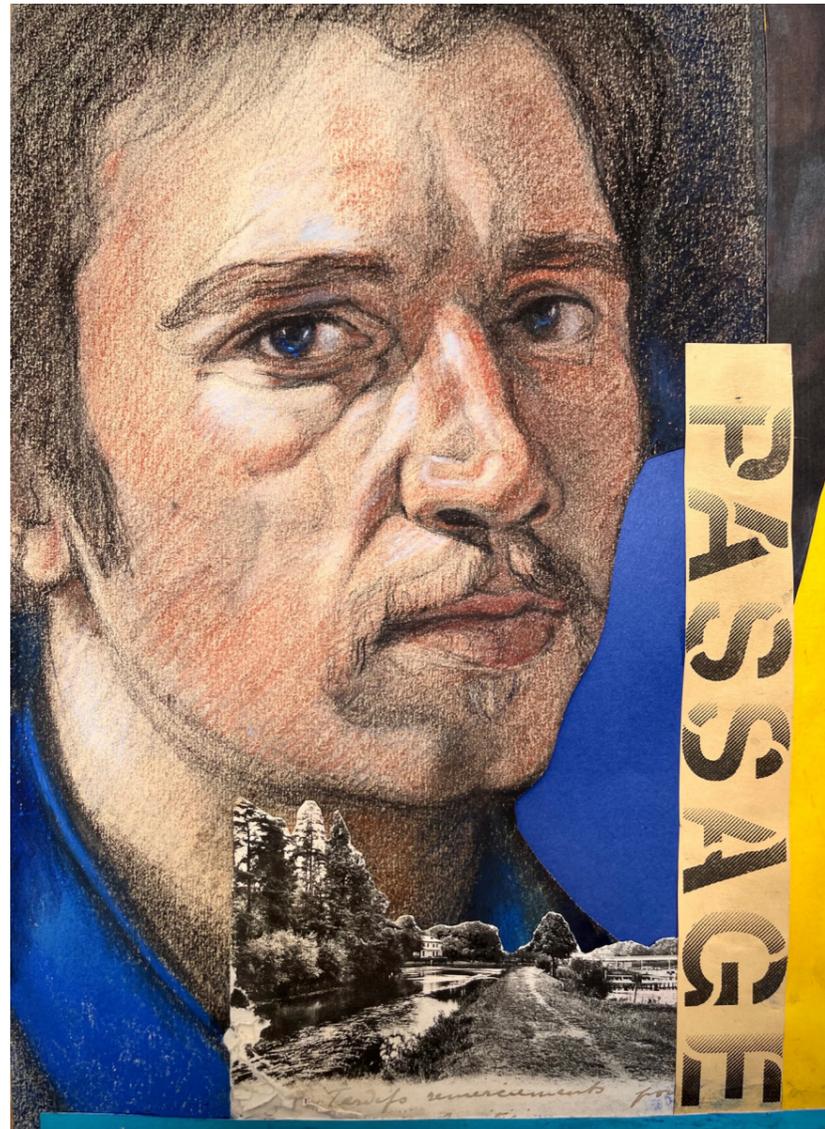

Πρόσωπο 2

Ακουαρέλα με παστέλ και κολάζ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 42.5 x 32.5

Visage 2

Aquarelle, pastel et collage sur papier
2021 Paris
Dim. 42.5 x 32.5

Πρόσωπο 3

Λάδι σε καμβά με κολάζ με φωτιζόμενο κάδρο
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 32.5 x 24

Visage 3

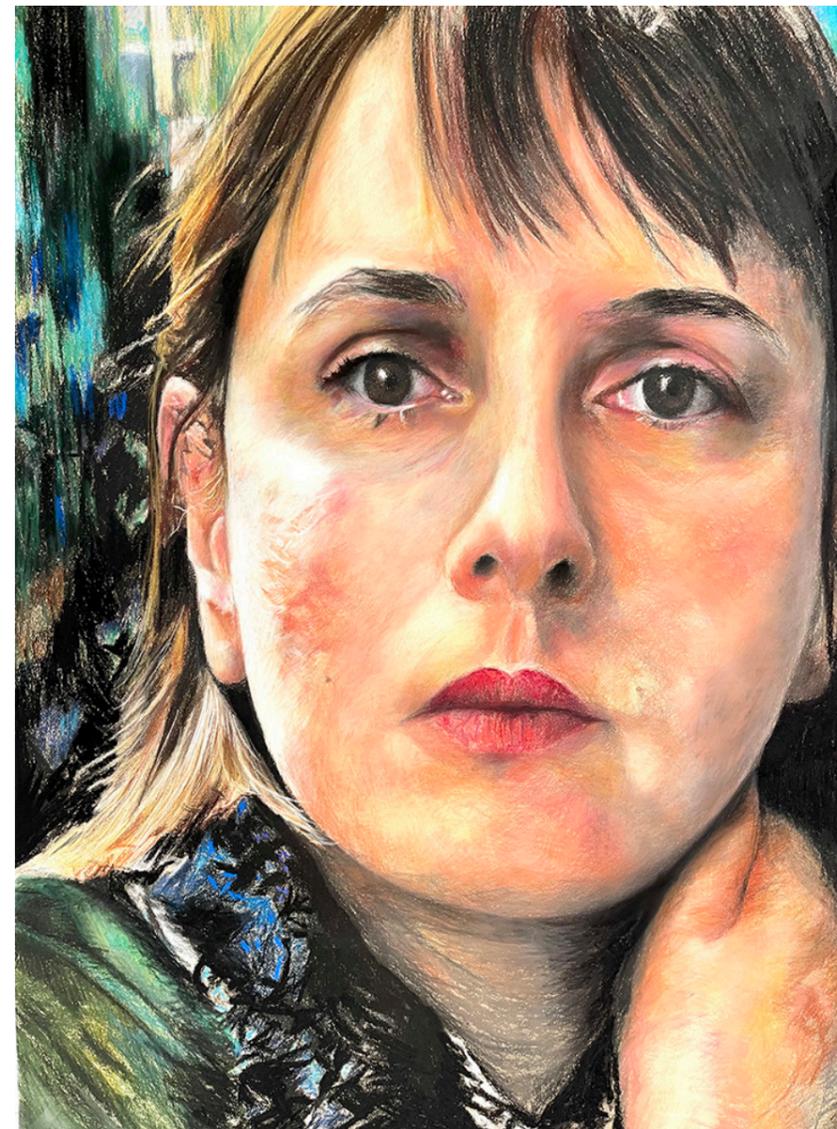
Huile sur toile et collage en cadre illuminé
2021 Paris
Dim. 32.5 x 24

“Μετά την απογοήτευση των πρώτων ετών άρχισα να φιλοσοφώ την κατάσταση. Αυτό με έκανε να δω και τη θετική πλευρά της δουλειάς μου. Και όχι δεν αναφέρομαι στον μισθό που είναι αναίσιχυντα χαμηλός, και μάλιστα χωρίς την καταβολή υπερωριακής εργασίας. Η οποία συχνά απαιτείται διότι τα ζώα βγαίνουν εκτός πλαισίου καλλιέργειας και εγώ είμαι υποχρεωμένος να τα μαζεύω ένα προς ένα. Βοηθούν βεβαίως τα μικρά ονόματα που τους δίνω, «Κάρολε, γύρνα πίσω αμέσως!», «Σοφία, γιατί απομακρύνθηκες απ’ το φύλλο σου;», «Αιμιλία, η συμπεριφορά αυτή δεν θα γίνει ανεκτή!». Η διαδικασία είναι χρονοβόρα και απαγορεύεται να σχολάσω έως ότου άπαντες επιστρέψουν στη θέση τους. Το παρήγορο, λοιπόν, είναι ότι με τον κάματό μου συμβάλλω στην εθνική παραγωγή σαλιγκαριών που τροφοδοτεί τα διασημότερα εστιατόρια της χώρας και του κόσμου. Είμαι κι εγώ ένας ταπεινός σκαπανέας της υψηλής μαγειρικής και αυτό μου δίνει λίγη χαρά. Όταν όμως σκεφτώ τα στόματα που καταπίνουν αλύπητα αυτά τα πλάσματα που με τόση μέριμνα περιποιούμαι, θέλω να σπάσω όλα τα πιάτα στην κουζίνα μου. Για να αγοράσω καινούργια, ωστόσο, θα πρέπει να κόψω κάποια άλλη ουσιώδη δαπάνη, όπως τα χάπια της πίεσης ή τα αντικαταθλιπτικά. Όχι, δεν σπάζω κανένα πιάτο. Αντ’ αυτού, για να κατευνάσω κάπως τον θυμό μου, φαντάζομαι τον εαυτό μου σαν ένα θαρραλέο σαλιγκάρι που δραπετεύει απ’ την ηλίθια καλλιέργεια και ζει όμορφα και αγαπητικά στα εδάφη της δικαιοσύνης και της καλής προαίρεσης. Έχω κι εγώ ένα όνομα. Ασφαλώς. Με λένε Ηρακλή.”

“Après le désabusement de mes premières années d’efforts, j’ai commencé à philosopher sur la situation. Cela m’a fait voir le côté positif de mon travail. Et pourtant, non, je ne parle pas du salaire honteusement bas, des heures supplémentaires non prises en compte. Des heures qui sont souvent nécessaires, car les animaux sortent très suivant hors des limites du champs de l’héliciculture et moi je suis obligé de les ramasser un par un. Bien sûr, les petits noms que je leur ai donnés pour les interpeller m’aident grandement : “Charles, reviens tout de suite !”, “Sofia, pourquoi est-ce que tu t’es éloignée de ta feuille ?”, “Émilie, ce comportement ne sera plus toléré “ ! Ce processus prend du temps et je ne suis pas autorisé à quitter mon travail tant que tout le monde ne soit revenu à sa place. La seule chose qui me console, alors, c’est qu’avec mon dur labeur je contribue à la production nationale d’escargots qui alimente les restaurants les plus célèbres du pays et du monde entier. Je suis moi aussi un humble pionier de la haute gastronomie et cela me donne un certain plaisir. Mais quand je pense aux bouches qui avalent sans pitié ces créatures que je soigne avec tant d’efforts, j’ai envie de casser tous les plats dans la cuisine. Ce qui me retient c’est que pour en acheter de nouveaux, je dois réduire d’autres dépenses essentielles, telles que mes pilules pour la tension artérielle ou mes antidépresseurs. Non, je ne casserai aucun plat. Au lieu de cela, pour apaiser ma colère, je m’imagine comme un escargot courageux qui, échappant de ce stupide champ de l’héliciculture, va vivre joyeusement, amoureuxment dans les bras de la nature juste et bienveillante. J’ai moi-même un prénom. Certainement. On m’appelle Hercule !”

“Δεν ξέρω τι να πω. Θα σου έλεγα μόνο πως η ζωή μου είναι μια θητεία στο τίποτε. Τολμώ να πω -και συχώρεσέ μου την αλαζονεία- πως αυτό είναι μια σπουδαία τύχη. Διότι μέσα απ’ αυτό το τίποτε ξεφύτρωσαν τόσοι κόσμοι και τόσοι άνθρωποι• άλλοι σπουδαίοι, άλλοι μηδαμινοί, άλλοι αγαθοί και άλλοι τιποτένιοι. Εσύ, ας πούμε, που στέκεσαι τώρα απέναντί μου, δείχνοντας ένα κάποιο ενδιαφέρον, είσαι αποκύημα αυτού του τίποτε. Σ’ ευχαριστώ που έκανες τον κόπο να ’ρθεις ίσαμε δω. Που έψαξες και βρήκες το διαμέρισμά μου, που πέρασες μέσα απ’ τους τοίχους του για να με συναντήσεις και να μάθεις κάτι ελάχιστο για μένα. Σ’ ευχαριστώ ειλικρινά γι’ αυτή σου την υπέρβαση. Γι’ αυτή τη λίγη καλοσύνη που ζεσταίνει τις καρδιές των ανθρώπων. Αν ήσουν υπαρκτό πρόσωπο, θα σου πρότεινα να πιούμε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, όμως ξέρω καλά πως οι καρποί της φαντασίας είναι εξ ορισμού αυτάρκεις κι ακατάδεκτοι. Όπως και να ’χει, εγώ σ’ ευχαριστώ. Σ’ ευχαριστώ γι’ αυτή τη λίγη καλοσύνη που συνδράμει τη χαρά.”

“Je ne sais pas que dire. Je te dirais seulement que ma vie est passée comme du service militaire au néant. J’ose dire - et pardonne mon arrogance - que c’est une chance extraordinaire. Parce que dans ce néant, tant de mondes et tant de gens ont surgi; certains grands, certains insignifiants, certains bons et certains mauvais. Toi, disons, qui te tiens maintenant devant moi, manifestant un certain intérêt, tu es le résultat de ce néant. Merci d’avoir pris le temps de venir jusqu’ici. D’avoir cherché et trouvé mon appartement, d’avoir traversé ses murs pour me rencontrer et apprendre quelque chose de minime sur moi. Merci sincèrement pour ce dépassement. Pour cette petite bonté qui réchauffe le cœur des gens. Si tu étais une personne réelle, je te proposerais de boire ensemble un verre de vin rouge, mais je sais très bien que les fruits de l’imagination sont par définition autosuffisants et insaisissables. Quoi qu’il en soit, je te remercie. Merci pour cette petite gentillesse qui contribue à la joie.”

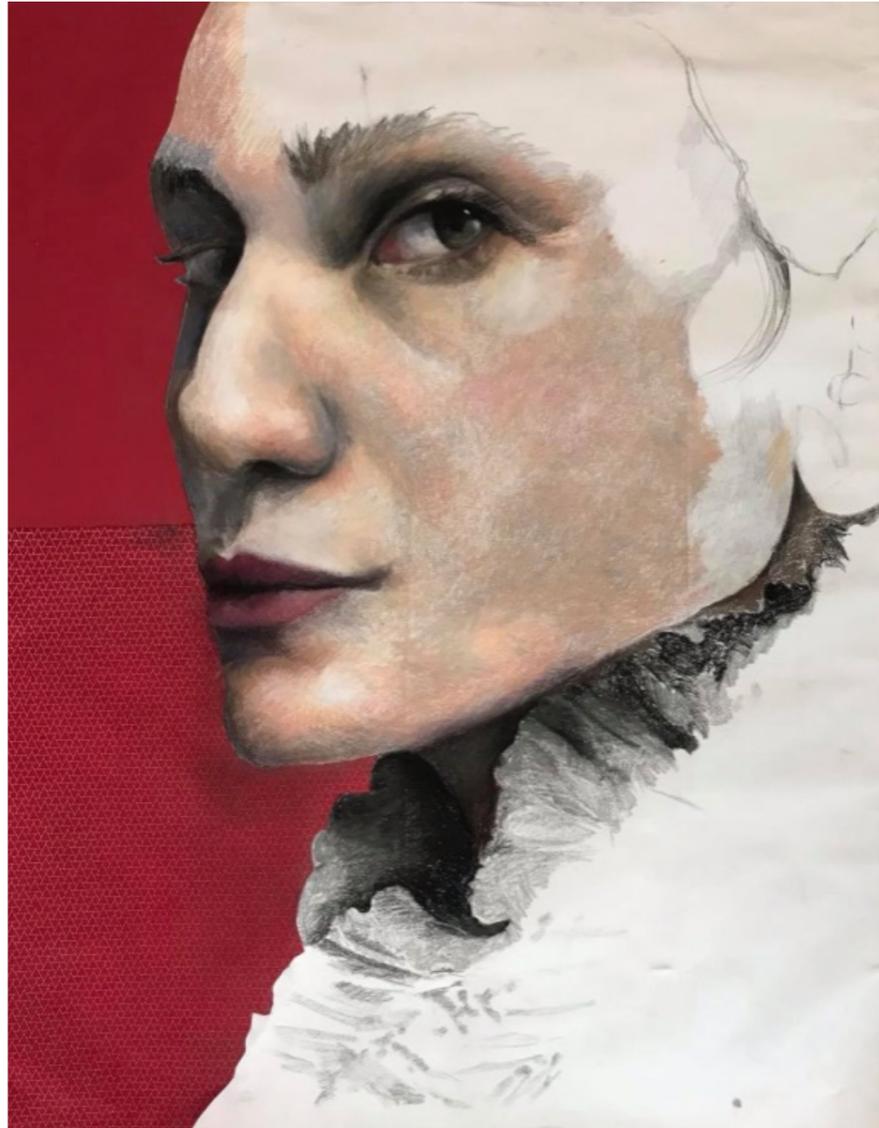

Πρόσωπο 4

Παστέλ σε Χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 110 x 75

Visage 4

Pastel sur papier
2021 Paris
Dim. 110 x 75

Πρόσωπο 5

Παστέλ και κολάζ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 116 x 100

Visage 5

Pastel et collage sur papier
2021 Paris
Dim. 116 x 100

“Εφτιαξα πένες με πέστο βασιλικού και πράσινη σαλάτα με αποξηραμένα βερίκοκα, προσούτο και μέλι. Λατρεύει τα ζυμαρικά κι εγώ είμαι καλός άνθρωπος. Σε πολύ λίγο θα 'χει γυρίσει απ' το γραφείο. Το τραπέζι είναι στρωμένο από ώρα. Για αρχή θα σερβίρω το Vinsanto που τον ακολουθεί στη ζωή σαν επιστήθιος φίλος. Αφού τσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας, θα διατρέξω το πρόσωπό του -το αγαπημένο πρόσωπό του- που μέστωσε μέσα στον χρόνο. Τους γκριζούς κροτάφους, τη γαμψή μύτη, τα πράσινα μάτια, τα υπεσημημένα χείλη που γεύτηκα τόσες και τόσες φορές. Πριν βάλει την πρώτη μπουκιά στο στόμα, θα του πω αυτό που έχω φυλαγμένο καλά στον ουρανίσκο μου. Αγάπη μου, ποθώ κάποιον άλλον, δεν είναι τόσο όμορφός, ούτε τόσο επιτυχημένος όσο εσύ, όμως τον αγαπώ κι αυτή η αγάπη σ' έχει καταβροχθίσει αλύπητα και σ' έχει εκβάλει στα πιο λιμνάζοντα ύδατα της πλήξης. Εύχομαι να βρεις κι εσύ μια πουτάνα να σ' αγαπήσει μ' αυτόν τον πρόστυχο και ιερό τρόπο. Δεν το αξίζεις. Σ' το εύχομαι ωστόσο από καρδιάς γιατί είμαι καλός άνθρωπος. Λοιπόν, καλή όρεξη και καλή τύχη.”

“J'ai fait des pennes au pesto de basilic et une salade verte avec des abricots secs, du prosciutto et du miel. Il adore les pâtes et je suis une bonne personne. Il sera bientôt de retour du bureau. La table est mise à l'heure. Pour commencer, je servirai un Vinsanto qui le suit dans sa vie comme un ami proche. Après avoir trinqué nos verres, je vais parcourir son visage - son visage bien aimé - qui a mûri avec le temps. Les tempes grises, le nez crochu, les yeux verts, ses belles lèvres que j'ai goûtées tant de fois. Avant qu'il ne mette la première bouchée dans sa bouche, je vais lui dire ce que j'ai bien gardé en moi. Mon amour, je désire un d'autre. Il n'est pas aussi beau, ni aussi réussi que toi, mais je l'aime et cet amour t'a dévoré sans pitié et t'a fait plonger dans les eaux stagnantes de l'ennui. J'espère que tu trouveras une pute pour t'aimer de cette manière obscène et sacrée. Tu ne le mérites pas. Cependant, je te le souhaite du fond du cœur, car je suis une bonne personne. Eh bien, bon appétit et bonne chance.”

“Στεκόταν απέναντί μου μέσα στον υπόγειο σιδηρόδρομο. Μέτρα πολλά κάτω απ’ το έδαφος. Πώς να τον λέγανε άραγε. Δεν ήξερα κι ούτε μπορούσα να μάθω. Ήμουν μάρτυρας ενός θαύματος. Ναι, ήταν θαύμα να βλέπεις τη νεότητα να αδημονεί, τη σφριγηλότητα του σώματος, το κυμάτισμα των μαλλιών, το βλέμμα της χαρμολύπης. Μπορούσες να απλώσεις το χέρι και να τα γευτείς, να βυθιστείς μέσα τους. Κι ενώ μπορούσες να το κάνεις, η πράξη ήταν πέρα για πέρα ανέφικτη, ίδια με το να θέλεις να φυτέψεις ένα γιασεμί στη σελήνη. Τότε ήταν που κατάλαβα -μέσα στο βαγόνι της λύπης και της συμφοράς- πως η κόλαση δεν είναι αυθύπαρκτη. Από μόνη της είναι ένα τίποτα μέσα στον κόσμο. Κόλαση, καλέ μου, είναι να βλέπεις τον παράδεισο και να μην έχεις το δικαίωμα να τον αγγίξεις. Δεν υπάρχει το αιώνιο μαύρο, ούτε η φρίκη της ατέρμονης κακίας. Υπάρχει μόνο η θέα της καλοσύνης με την πόρτα σφραγιστή.”

“Il se tenait en face de moi dans le métro. Plusieurs mètres sous la terre. Comment devraient-ils l’appeler ? Je ne savais ni ne pouvais savoir. J’ai été témoin d’un miracle. Oui, c’était un miracle de voir la jeunesse avoir hâte, la vigueur du corps, l’ondulation des cheveux, le regard de bonheur. On pouvait tendre la main et les goûter, plonger dedans. Et pendant que on pouvait le faire, l’acte était complètement impossible, tout comme vouloir planter un jasmin sur la lune. C’est alors que j’ai réalisé - dans le chariot du chagrin et de la calamité - que l’enfer n’existe pas par lui-même. En soi, c’est un néant dans le monde. L’enfer, ma chère, c’est voir le ciel et ne pas avoir le droit d’y toucher. Il n’y a pas de noir éternel, ni l’horreur du mal sans fin. Il n’y a que la vue de la bonté avec la porte scellée.”

Πρόσωπο 6

Κάρβουνο, κολάζ και παστέλ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 100 x 70

Visage 6

Fusin, collage et pastel sur papier
2021 Paris
Dim. 100 x 70

Πρόσωπο 7

Παστέλ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 26 x 22

Visage 7

Pastel sur papier sur en cadre ancienne
2021 Paris
Dim. 26 x 22

“Σε θυμούμαι και συνεχίζω εγώ για σένα. Περπατώ για σένα στο δρόμο, πίνω για σένα νερό, φιλώ για σένα την κουπαστή της σκάλας. Είναι το ελάχιστο αντίτιμο για τη μεγάλη τύχη που ήταν η συνάντησή μας μέσα στις λέξεις. Σήμερα θώπευσα για σένα μια μικρή γαλάζια γάτα. Σου στέλνει την αγάπη της. Είτε πως θέλει να σε γνωρίσει κάποια στιγμή και να μπλεχτεί ανάλαφρα μέσα στα πόδια σου. Προσποιήθηκα πως δεν άκουσα το αίτημα. Δεν ήθελα να πληγώσω την καρδιά ενός ζώου που δεν μου έφταιζε σε τίποτα. Την άφησα στο πεζοδρόμιο και περπάτησα για σένα μέχρι την άκρη ενός γκρεμού στο κέντρο της πόλης. Άφησα να πετάξει απ’ το στήθος μου ένας χαρμόσυνος λυγμός κι επέστρεψα με τόλμη στο φουστάνι μου. Αύριο λέω να περπατήσω με τις γαλότσες πάνω στη μεγάλη μας λίμνη και να ταΐσω για σένα δώδεκα νερόφιδα. Ένα για κάθε χρόνο που πέρασες ήσυχα στο χώμα.”

“Je me souviens de toi et je continue pour toi. Je marche dans la rue pour toi, je bois de l’eau pour toi, j’embrasse la rampe de l’escalier pour toi. C’est le prix minimum de la grande fortune que fut notre rencontre en mots. Aujourd’hui, j’ai embrassé un petit chat bleu pour toi. Elle vous envoie son amour. Il a dit qu’il voulait te rencontrer à un moment donné et s’impliquer légèrement dans tes jambes. J’ai fait semblant de ne pas entendre la demande. Je ne voulais pas blesser le cœur d’un animal qui ne me blâmait de rien. Je l’ai laissée sur le trottoir et j’ai marché pour toi jusqu’au bord d’une falaise du centre-ville. Je laissai échapper un sanglot joyeux de ma poitrine et retournai hardiment à ma robe. Demain je dis de marcher avec les bottes en caoutchouc sur notre grand lac et de te nourrir douze serpents d’eau. Un pour chaque année que tu a passé tranquillement sur le terrain.”

“Είχα ελάχιστο χρόνο. Το ήξερα καλά. Οι τίτλοι των ασθενειών είναι αρκούντως κατατοπιστικοί. Δεν την είπαν «καλπάζουσα» άνευ λόγου και αιτίας. Δέκα ημέρες πριν το τέλος, ζήτησα απ’ τη νοσοκόμα μια κόλλα χαρτί κι ένα μολύβι. Εκεί του έγραψα πως θέλω να τον δω για μια τελευταία φορά. Για δέκα λεπτά το πολύ. Αυτό του το τόνισα επειδή είναι πολυάσχολος. Εκτός από πολυάσχολος, βεβαίως, είναι και παντρεμένος με μια σκιά. Δεν έβλεπα, εντούτοις, κανένα κώλυμα διότι η αμαρτία δεν ευδοκιμεί σε κανένα θάλαμο εντατικής θεραπείας. Την παραμονή της ανάτασής μου έλαβα ένα μπουκέτο ολόφωτες τουλίπες. Δεν τις είδα, μου τις περιέγραψε μία-μία η νοσοκόμα. Μου έφερε και την κάρτα, «στρέψε το πρόσωπό σου προς το φως, η ζωή είναι ένα ταξίδι». Βρήκα τα λόγια του αφελή και άκαρδα. Ποιος νίκησε τον θάνατο με μια χούφτα λέξεις; Το επόμενο πρωί, δέκα λεπτά πριν απ’ τις έντεκα, κύλησα ήρεμα στη θάλασσα με τη χαρά του παιδιού που βρίσκει την καταφυγή στην κοιλιακή χώρα της μητέρας του. Έμειναν να επιπλέουν -σαν κωμικός αφρός- οι αγαθές μας προθέσεις, όλα τα γράμματα του αλφαβήτου, και τα κεφάλια έξι άτυχων τουλιπών.”

“Je n’avais que très peu de temps. Je le savais bien. La nomenclature médicale de la liste suffisamment informatrice. Ils ne l’ont pas qualifiée de « galopante » sans raison. Dix jours avant la fin, j’ai demandé à l’infirmière une feuille de papier et un crayon. Là, je lui ai écrit que je voulais le voir une dernière fois. Ne fût-ce pour dix minutes, au maximum. Je lui ai souligné cela parce qu’il a de multiples occupations. À part ça, bien sûr, il est également marié à une ombre. Cependant, je ne voyais aucun obstacle car le péché ne se développe point dans une chambre de réanimation. À la veille de ma rémission, j’ai reçu un bouquet de tulipes étincelants. Je ne les ai pas vues, l’infirmière me les a décrites une par une. Elle m’a aussi apporté la carte qui les accompagnait, avec la phrase “tourne ton visage vers la lumière, la vie n’est qu’un voyage”. J’ai trouvé ses paroles naïves et sans cœur. Qui a jamais vaincu la mort avec une poignée de mots? Le lendemain matin, dix minutes avant onze heures, j’ai glissé tranquillement dans la mer avec la joie de l’enfant qui trouve son refuge dans le ventre de sa mère. Il n’est resté que nos bonnes intentions, risible écumes, flottant, telles les lettres de l’alphabet éparées, avec les têtes de ces six malheureuses tulipes.”

Πρόσωπο 8

Παστέλ και κολάζ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 26 x 22

Visage 8

Pastel et collage sur papier en cadre ancienne
2021 Paris
Dim. 26 x 22

Πρόσωπο 9

Παστέλ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :39 x 33

Visage 9

Pastel sur papier en cadre ancienne
2021 Paris
Dim. 39 x 33

“Με ξύπνησε το απορριματοφόρο. Τρεις και τριάντα έξι το πρωί. Οδός Γαλιλαίου, αριθμός 7, διαμέρισμα 511. Ένα από τα σαράντα διαμερίσματα αυτής της πολυκατοικίας. Αυτό μου κληρώθηκε απ’ τη ζωή και τη μοίρα. Υπάρχουν εκατοντάδες τέτοιες πολυκατοικίες στην πόλη. Υπάρχουν χιλιάδες τέτοια κλουβιά. Έχω ένα απολύτως ειλικρινές ευχαριστώ γι’ αυτή μου την κατάντια. Δεν ξέρω, όμως, πού να το επιδώσω. Τέλος πάντων, δεν είν’ αυτό το θέμα. Φοβάμαι πως δεν θα καταφέρω να κοιμηθώ ξανά. Πρέπει, όμως, να κοιμηθώ. Πρέπει. Αύριο έχουμε τον εσωτερικό έλεγχο στην εταιρεία. Όχι αύριο, σήμερα. Η νέα μέρα έχει ήδη αρχίσει. Σήμερα, λοιπόν, έχουμε τον εσωτερικό έλεγχο στην εταιρεία. Χρειάζομαι ξεκούραστο και καθαρό μυαλό. Πρέπει οπωσδήποτε να κοιμηθώ. Να κοιμηθώ για να ξυπνήσω ακμαίος και δυνατός σ’ έναν οικείο εφιάλτη. Υγιής και παραγωγικός μ’ ένα ύπνο ευχαριστώ φυτεμένο στην αριστερή μου μασχάλη.”

“Le camion poubelle m’a réveillé. À trois heures trente-six le matin. 7 Rue Galilée, appartement 511. Un des quarante appartements de cet immeuble. Voilà le sort qui m’est échu dans ma vie, ma destinée. Il y a des centaines d’immeubles de ce type dans la ville. Il y a des milliers de ce genre. J’ai un grand merci, absolument sincère sur ma déchéance. Mais je ne sais pas à qui l’adresser. Après tout, ce n’est pas la question. J’ai peur de ne plus pouvoir m’endormir. Mais je dois dormir. Il le faut. Demain, c’est le contrôle interne dans l’entreprise. Pas demain, aujourd’hui. Le nouveau jour est déjà commencé. C’est donc aujourd’hui le contrôle interne dans l’entreprise. J’ai besoin d’un esprit détendu et clair. Je dois vraiment dormir. Dormir pour me réveiller frais et dispos dans un cauchemar familier. Sain et productif avec un grand merci insomniaque planté dans mon aisselle gauche.”

“Απόγευμα Τρίτης και το μποτιλιάρισμα στα φώτα τροχαίας είναι σταθερά ανελέητο. Πέρασαν είκοσι τέσσερα λεπτά και έχω διανύσει μια ελάχιστη απόσταση. Δεν μπορώ να κάνω το παραμικρό. Είμαι εγκλωβισμένος στο αυτοκίνητό μου. Είναι μια φυλακή κι ένα ανάλγητο κέλυφος. Θέλω να φύγω. Δεν μπορώ, όμως. Πρέπει να περιμένω υπομονετικά τη ροή προς τα εμπρός. Όχι! Θα φύγω. Θα δραπετεύσω. Αφήνω τα πράγματά μου και βγαίνω. Η μηχανή είναι αναμμένη, δεν με νοιάζει. Περπατώ ανάμεσα σε εκατοντάδες ακινητοποιημένα αυτοκίνητα. Με βλέπουν όλοι με μεγάλη απορία και λίγο οίκτο. Προχωρώ. Απέναντί μου έρχεται απρόσκλητος ένας περιοδεύων κήπος με φρούλες, λεβάντα και βιολέτες. Έχει στο κέντρο ένα σιντριβάνι με θαλασσινό νερό και καβούρια. Ο κήπος πλησιάζει με πρόθεση να με καταπιεί. Δεν φέρω καμία αντίσταση κι αυτός με κάνει μια χασιά! Είμαι τώρα μέσα του, παίζω ανάλαφρα σαν το φτερό. Με την απόχη πιάνω μια λιβελούλα, της δίνω το όνομά σου. Ταξιδεύω πλέον με τον περιοδεύοντα κήπο ως ο ισόβιος φροντιστής του. Δεν θέλω να λέω υπερβολές όμως αισθάνομαι κάτι το πρωτόγνωρο. Είμαι νομίζω ευτυχής. Στον πρώτο σταθμό θα σου γράψω τα νέα μου και θα ’ναι ευχάριστα και φωτεινά μετά από τόσους αιώνες. Αιώνες φρικτούς και απάνθρωπους, μητέρα.”

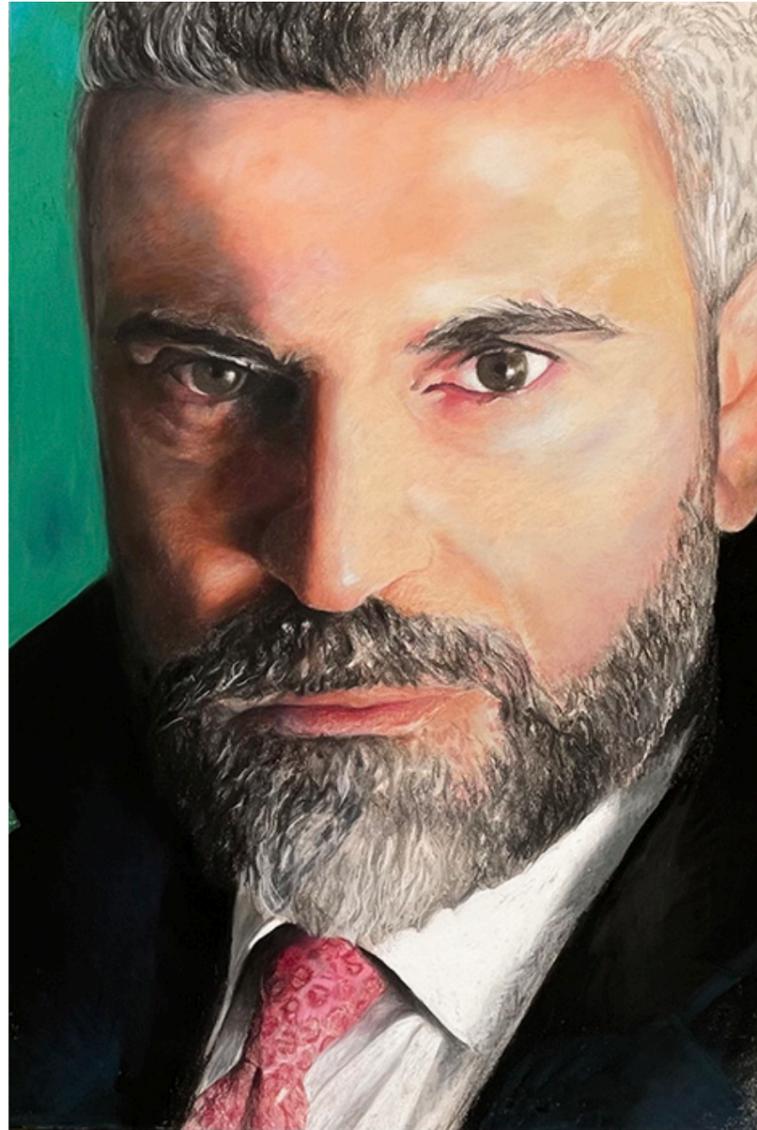
“Mardi après-midi et les embouteillages aux feux de circulation sont incessants. Vingt-quatre minutes se sont écoulées et j’ai parcouru une courte distance. Je ne peux faire la moindre chose. Je suis coincé dans ma voiture. C’est une prison et une coquille implacable. Je veux partir. Je ne peux pas, cependant. Je dois attendre patiemment que la circulation devienne fluide. Non ! Je pars. Je vais m’évader. Je laisse mes affaires et je sors. Le moteur est allumé, je m’en fiche. Je marche parmi des centaines de voitures immobilisées. Tout le monde me regarde avec un grand étonnement et un peu de pitié. J’avance. En face viens délibérément vers moi un jardin itinérant qui a des fraises, de la lavande et des violettes. Il a au centre une fontaine avec un jet d’eau, de l’eau de mer et des crabes. Le jardin s’approche avec l’intention de m’avalier. Je n’oppose aucune résistance et il fait de moi une bouchée ! Je suis à son intérieur maintenant, je joue légèrement comme une plume. Avec une épuisette j’attrape une libellule, je lui donne ton nom. Je voyage dorénavant avec le jardin itinérant en tant que soignant permanent. Sans exagérer mais, je sens quelque chose d’inconnu. Je pense que je suis heureux. A la première station je t’écrirai mes nouvelles et elles seront agréables et lumineuses après tant de siècles. Des siècles horribles et inhumains, ma mère.”

Πρόσωπο 10

Παστέλ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :110 x 75

Visage 10

Pastel sur papier
2021 Paris
Dimensions :110 x 75

Πρόσωπο 11

Παστέλ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :110 x 75

Visage 11

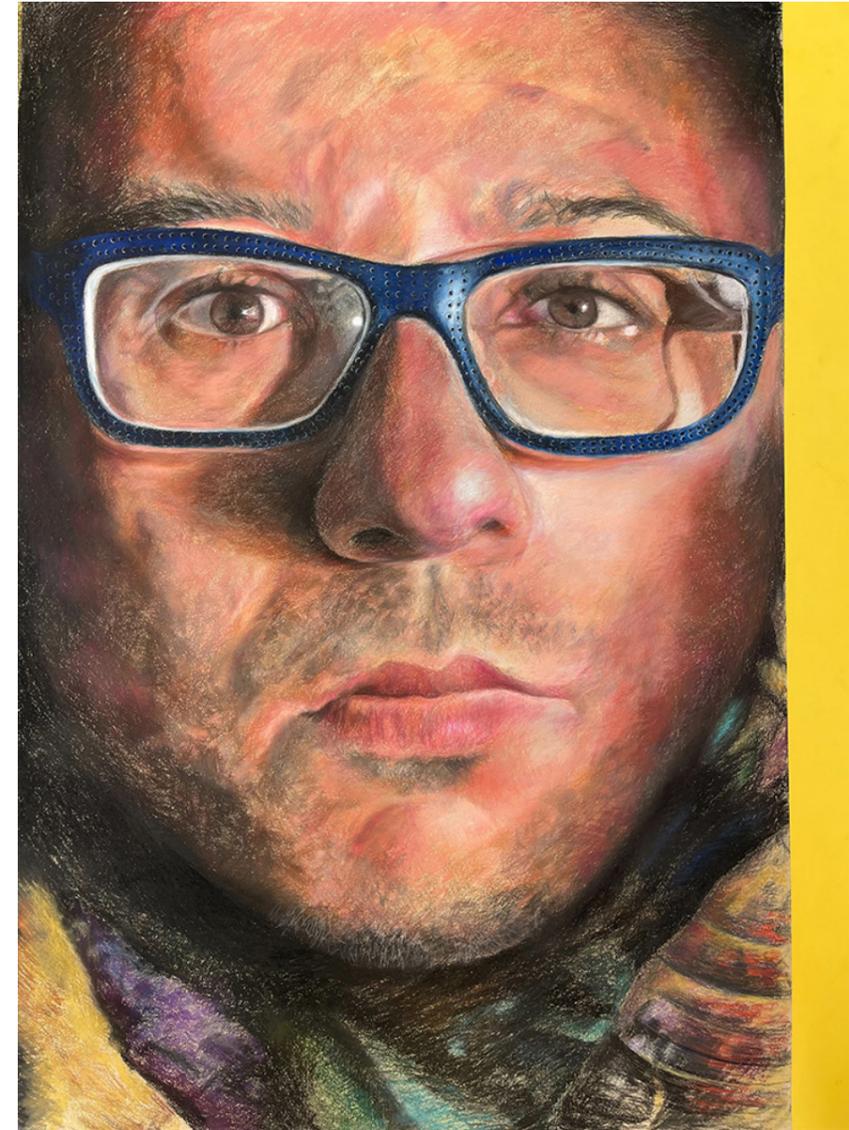
Pastel sur papier
2021 Paris
Dimensions :100 x 75

“Αλλαξε η διάταξη του έρωτα. Είναι απλό. Ήμασταν εσύ και εγώ. Τώρα είμαι εγώ και δίπλα εσύ με κάποιο άλλο σου μισό. Τελειώσαμε. Σήμερα. Μια Τετάρτη του βίου, στις τέσσερις και είκοσι το απόγευμα. Μια Τετάρτη που μέχρι εκείνη την ώρα είχε τη σφραγίδα της ανωνυμίας και της πλήξης. Τελειώσαμε μετά από τέσσερα χρόνια. Έφυγα από το διαμέρισμά σου χωρίς κανένα πειστήριο. Δεν έχω ίχνος της αφής σου στο δέρμα μου, δεν έχω ίχνος της φωνής του στ’ αυτιά μου. Αλλαξε η διάταξη του έρωτα. Έμεινα εκτός της χωροταξίας του. Αυτό είναι όλο. Περπάτησα τη λεωφόρο χωρίς προορισμό. Πού πας όταν δεν σε περιμένει κανείς; Δεν ξέρω. Υποθέτω πως πρέπει να επινοήσεις κάποια ανώφελη επιστροφή. Σταμάτησα μπροστά από έναν αυτόματο πωλητή φυσικών χυμών, «σου είμαι ευγνώμων για όλα» ψιθύρισα. Η δήλωση προοριζόταν για σένα φυσικά. Ναι, σε ευγνωμονώ και θα σε ευγνωμονώ για πάντα. Γιατί μαζί σου είδα τον ήλιο να καταδύεται με τόλμη στη θάλασσα, ένιωσα τα βλέφαρά σου να γρατζουνάνε την παλάμη μου, και άκουσα το όνομά μου – με όλα του τα φωνήεντα– να προφέρεται με την ορμή του ανέμου.”

“La disposition de l’amour a changé. C’est simple. Il y avait toi et moi. Maintenant il y a moi et à côté il y a toi, avec ton autre moitié. C’est fini. Aujourd’hui. Un mercredi dans ma vie, à quatre heures vingt de l’après-midi. Un mercredi qui, jusqu’à ce moment avait le cachet de l’anonymat et de l’ennui. C’est fini au bout de quatre ans. J’ai quitté ton appartement sans aucune preuve. Je n’ai aucune trace de ton toucher sur ma peau, je n’ai aucune trace de sa voix dans mes oreilles. La disposition de l’amour a changé. Je suis resté en dehors de sa juridiction. C’est tout. J’ai marché sur le boulevard sans but précis. Où aller quand personne ne vous attend ? Je ne sais pas. Je suppose qu’on doit inventer un retour inutile. Je me suis arrêté devant un distributeur de jus naturels, “Je suis reconnaissant pour tout” ai-je chuchoté. Cette déclaration t’était bien entendu destinée. Oui, je te remercie et je te remercierai pour toujours. Parce qu’avec toi j’ai vu le soleil plonger hardiment dans la mer, j’ai senti tes paupières gratter la paume de ma main, et j’ai entendu mon nom - avec toutes ses voyelles - prononcé avec l’élan du vent.”

“Νιώθω τη ζωή μου να μικραίνει, να μικραίνει χωρίς δισταγμό. Τόσο που κάποιο βράδυ –που δεν θα αργήσει να φανεί– θα την απεκδυθώ. Όπως αφήνει ήσυχα το παλιό της σώμα η κάμπια. Και θα ’μαι πιστεύω πλήρης αφού θα ’χω λάβει μία ημέρα με τέσσερα εφήμερα φτερά. Γι’ αυτό, αν κάποια στιγμή σ’ ακουμπήσει ένα ταπεινό λεπιδόπτερο, μην το διώξεις σε παρακαλώ. Άφησέ το να αξιωθεί πλάι σου ένα άσημο τέλος. Έναν δίκαιο θάνατο πάνω στο δέρμα σου. Αυτή είναι η τελευταία χάρη που σου ζητώ, ακριβή μου υπόμνηση. Μετά θα μπορείς κι εσύ να γεράσεις γαλήνια, κοιτώντας τον κόσμο να μεγαλώνει απ’ το παράθυρό σου. Θα δεις τα δέντρα να γίνονται θηριώδη, τους δρόμους να πλαταίνουν ξεδιάντροπα, και τους ανθρώπους να αποκτούν το μέγεθος της λύπης τους.”

“Je sens ma vie se rapetisser sans hésitation. A tel point qu’une nuit - qui ne tardera pas à venir - je m’en débarrasserais. Comme la chenille qui quitte tranquillement son ancien corps. Et je crois que je serai complet puisque j’aurais reçu un jour quatre ailes éphémères. Pour cette raison, si à un moment un humble lépidoptère vous touche, ne le chasse pas je te prie. Laisse-le, qu’il soit gratifié d’une fin de vie insignifiante à tes côtés. Une mort gratifiante sur ta peau. C’est la dernière grâce que je te demande, ma chère souvenance. Après, toi aussi tu pourras vieillir paisiblement, en regardant le monde grandir par ta fenêtre. Tu verras les arbres devenir monstrueux, les rues s’élargir sans vergogne, et les gens gagner la taille de leur chagrin.”

Πρόσωπο 12

Παστέλ και κολάζ
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :110 x 85

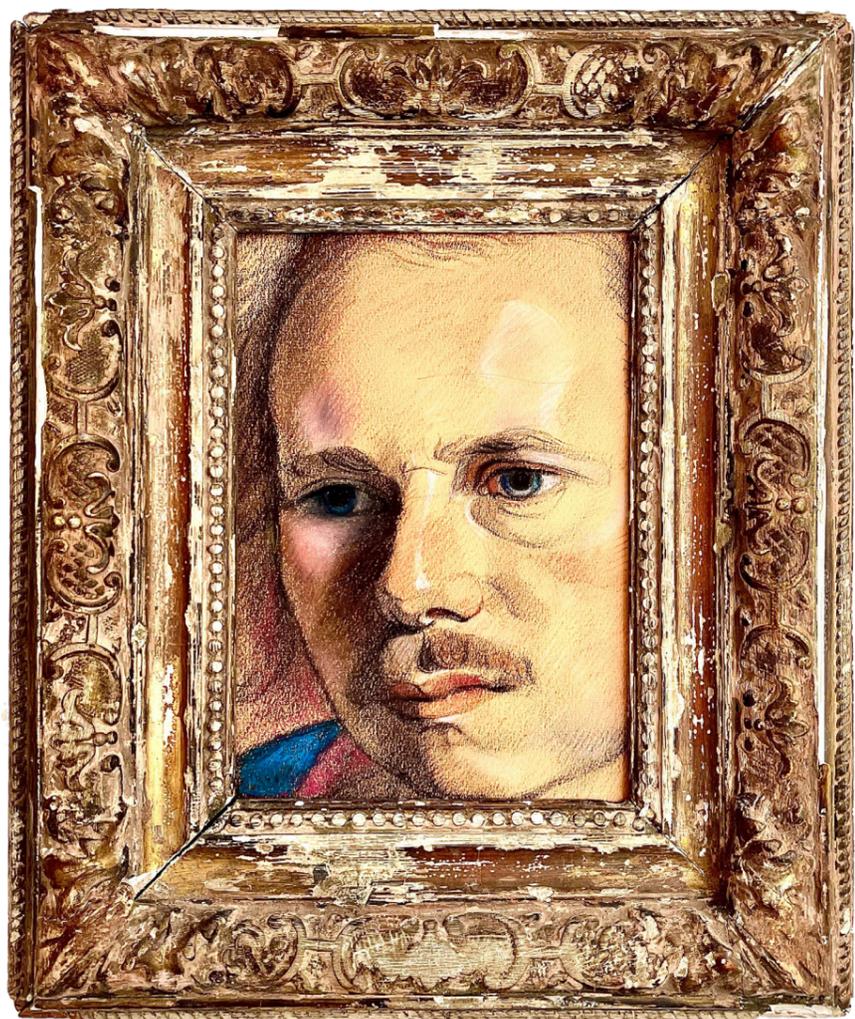
Visage 12

Pastel et collage sur papier
2021 Paris
Dim. 110 x 85

Πρόσωπα / Hands free
Visages / Mains libres

έργα
χωρίς
κείμενο

oeuvres
sans
texte

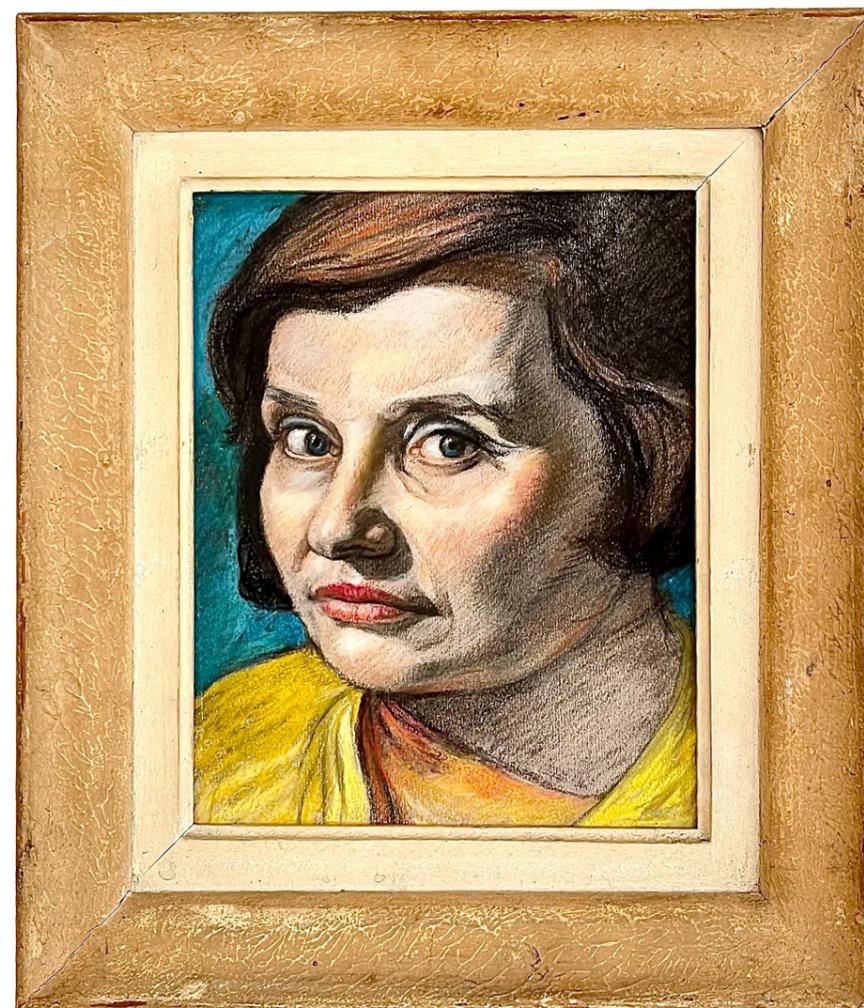

Πρόσωπο 13

Παστέλ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά
2021 Παρίσι
Διαστάσεις 37 x 31

Visage 13

Pastel sur papier en cadre ancien
2021 Paris
Dim. 37 x 31

Πρόσωπο 14

Παστέλ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :38 x 34

Visage 14

Pastel sur papier en cadre ancien
2021 Paris
Dim. 38 x 34

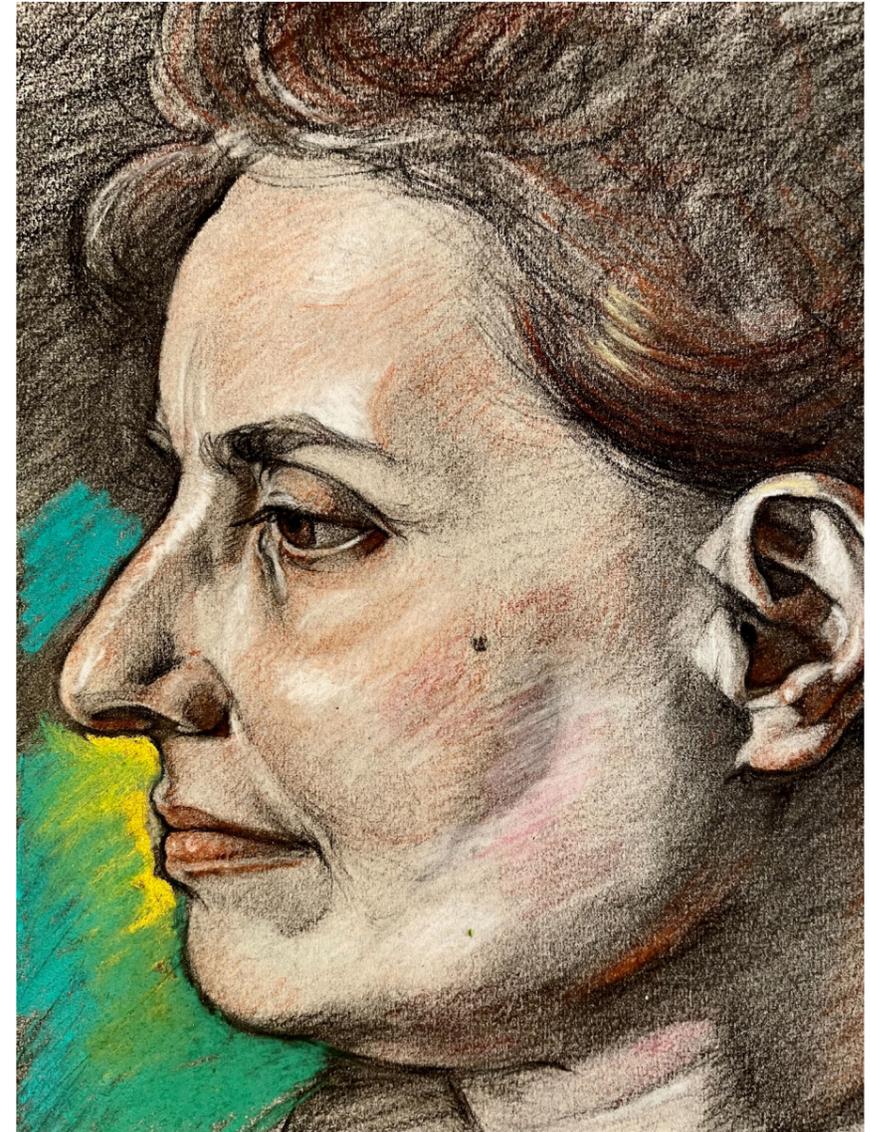

Πρόσωπο 15

Παστέλ και κολάζ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις :53 x 43

Visage 15

Pastel et collage sur papier
2021 Paris
Dim. 53 x 43

Πρόσωπο 16

Παστέλ και κολάζ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 39 x 32

Visage 16

Pastel et collage sur papier
2021 Paris
Dim. 39 x 32

Πρόσωπο 17

Παστέλ και κολάζ σε κορνίζα παλιά οβάλ
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 42.5 x 30.5

Visage 17

Pastel et collage en cadre oval ancien
2021 Paris
Dim. 42.5 x 30.5

Πρόσωπο 18

Παστέλ σε χαρτί σε κορνίζα παλιά οβάλ
2021 Παρίσι
Διαστάσεις: 28 x 20

Visage 18

Pastel sur papier en cadre oval ancien
2021 Paris
Dim. 28 x 20

Πρόσωπο 19
Παστέλ σε χαρτί
2021 Παρίσι
Διαστάσεις : 110 x 75

Visage 19
Pastel sur papier
2021 Paris
Dim. 110 x 75

Πρόσωπα / Hands free
Visages / Mains libres

βιογραφικά

C.V

Λία Βογιατζή

Γεννήθηκε στη Λευκωσία. Σπούδασε Καλές τέχνες στην Ακαδημία Καλών Τεχνών στη Ρώμη. Ιδρυτικό μέλος του ΕΙ.ΚΑ (Επαγγελματίες Εικαστικοί Κύπρου) όπου διατέλεσε μέλος του Συμβουλίου για οκτώ χρόνια. Μέλος του Ε.ΚΑ.ΤΕ (Επιμελητήριο Καλών Τεχνών Κύπρου) της ομάδας Artists and Artists και των Ανοικτών Εργαστηρίων όπου διετέλεσε πρόεδρος του Συμβουλίου. Είναι ενεργή ζωγράφος με πολλές ατομικές και συλλογικές εκθέσεις στο ενεργητικό της στη Κύπρο κι στο εξωτερικό. Διατηρεί εργαστήρι στο Παρίσι και στην Παλιά Λευκωσία ενώ παράλληλα συμμετέχει σε διάφορες εκθέσεις τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό. Μεταξύ άλλων έχει εκθέσει σε Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία, Φινλανδία, Ελλάδα, Τουρκία κ.α.

Το 1998 δημιούργησε και διευθύνει μέχρι σήμερα Σχολή Ζωγραφικής στη Λευκωσία με στόχο την διαπαιδαγώγηση των μαθητών στη Τέχνη και την προετοιμασία τους για εισαγωγή στις Ανώτερες σχολές Καλών Τεχνών, Πανεπιστήμια Αρχιτεκτονικής και Art and Design. Μια πλειάδα μαθητών τις με άριστα αποτελέσματα διαπρέπουν σε Κύπρο και εξωτερικό και έχουν διακριθεί σε παγκόσμιους διαγωνισμούς..

Απο το 2011 δημιούργησε και διατηρεί μαζί με τον Ηθοποιό και Σκηνοθέτη Σώτο Σταυράκη το Πολιτιστικό ίδρυμα ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ (www.katoikonfoundation.org) που σκοπό έχει την προώθηση των τεχνών και άλλων καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων. Στο ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ του οποίου διετέλεσε Πρόεδρος του Συμβουλίου, έχει επιμεληθεί σημαντικών εκθέσεων Ζωγραφικής, και έχει σκηνογραφήσει Θεατρικές παραστάσεις. Έχει επίσης δουλέψει στο θέατρο ως σκηνογράφος.

Lia Boyiatzi

Lia Boyiatzi est une artiste plasticienne-peintre qui vit et travaille entre la France et Chypre, éducatrice artistique et productrice culturelle, née à Nicosie-Chypre en 1970. Elle a étudié les beaux-arts à l'Académie des beaux-arts de Rome-Italie. Elle a largement présenté son travail dans le cadre d'expositions individuelles et collectives, de présentations et de symposiums sur l'art qui se sont déroulés dans des espaces d'exposition, des galeries, des musées et des halls culturels à Chypre et à l'étranger. Elle a également travaillé comme décoratrice pour le théâtre.

Fondé en 2012, le Centre des arts contemporains et du spectacle ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ, un espace polyvalent visant à promouvoir les activités artistiques et culturelles, aux côtés de l'acteur et metteur en scène Sotos Stavrakis, où elle a dirigé plusieurs expositions d'art et créé les décors et les costumes du théâtre. Membre de la E.KA.TE (chambre des beaux-arts de Chypre) et de «Open Studios» où elle était présidente du conseil d'administration. Membre fondateur et membre du conseil d'administration du comité de l'association des artistes professionnels E.I.K.A.

Elle a fondé l'école d'art Lia Boyiatzi, où elle enseigne et promeut l'éducation artistique à travers des séminaires, ateliers et des expositions d'art. Plusieurs de ses étudiants ont reçu de nombreux prix internationaux et d'autres sont diplômés dans plusieurs écoles d'art en Europe et travaillent aujourd'hui en tant qu'artistes professionnels, designers et architectes. Lia a vécu et travaille entre ses deux studios à Nicosie (Chypre) et Paris (France) à partir de 2007. Elle réside désormais exclusivement à Paris.

Κώστας Μαννούρης

Ο Κώστας Μαννούρης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976, μεγάλωσε στην Κύπρο. Σπούδασε, σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο, βιολογία, εξελικτική οικολογία και ιστορία-φιλοσοφία των επιστημών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκπόνησε τη διδακτορική του διατριβή στην ιστορία της βιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει δημοσιεύσει επιστημονικές, ιστορικές και φιλοσοφικές μελέτες και έχει διδάξει σε πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών, της Ελλάδας και της Κύπρου. Έχει δημοσιεύσει ποιήματα, πεζά και σατιρικά κείμενα. Έλαβε βραβείο ποίησης από το Συμπόσιο Ποίησης του Πανεπιστημίου Πατρών, του οποίου είναι μέλος από το 2005, καθώς και το πρώτο βραβείο πρωτότυπου θεατρικού έργου του Ελληνικού Περιοδικού Επί Σκηνής (2011). Το έργο του «Απόψε θα πετάξω την τέφρα σου!» ανέβηκε από τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου το 2014. Για το συγκεκριμένο έργο τιμήθηκε το 2015 με το βραβείο θεατρικής συγγραφής στο πλαίσιο των θεατρικών βραβείων Κύπρου. Παράλληλα, διδάσκει ιστορία και φιλοσοφία των επιστημών στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας.

Costas Mannouris

Costas Mannouris est né à Athènes en 1976, a grandi à Chypre. Il a étudié la biologie, l'écologie évolutive et l'histoire-philosophie des sciences aux États-Unis aux niveaux du premier et du deuxième cycle. Il a terminé sa thèse de doctorat en histoire de la biologie à l'Université d'Athènes. Il a publié des études scientifiques, historiques et philosophiques et a enseigné dans des universités aux États-Unis, en Grèce et à Chypre. Il a publié des poèmes, des nouvelles et des textes satiriques. Il a reçu un prix de poésie du Symposium de poésie de l'Université de Patras, dont il est membre depuis 2005, ainsi que le premier prix pour l'œuvre théâtrale originale du Greek Magazine On Stage (2011). Son travail "Ce soir je jeterai tes cendres!" a été monté par l'organisation chypriote du théâtre en 2014. Pour ce travail, il a été honoré en 2015 du prix d'écriture théâtrale dans le cadre des prix chypriotes de théâtre. Il travaille pour la Larnaca District Development Company - une organisation à but non lucratif fondée par les gouvernements locaux - en tant qu'agent environnemental. Parallèlement, il enseigne l'histoire et la philosophie des sciences à l'Université de Nicosie.

Σώτος Σταυράκης

Ο Σώτος Σταυράκης είναι ηθοποιός και σκηνοθέτης στο Θέατρο. Είναι απόφοιτος της Ανώτερης Δραματικής σχολής του Εθνικού θεάτρου της Αθήνας 1993-1996 με υποτροφία και κάτοχος Μεταπτυχιακού με θέμα Σκηνοθετικές μέθοδοι στο Θέατρο, Πανεπιστήμιο Μίντλσεξ 2012. Ως ηθοποιός έχει συνεργαστεί κυρίως με τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου από το 2003 μέχρι το 2018 καθώς και σε άλλα θέατρα συμμετέχοντας σε πάνω από 50 θεατρικές παραστάσεις. Το 2004 άρχισε να σκηνοθετεί. Έχει σκηνοθετήσει τις παραστάσεις Performance 2004, Ο σκύλος που Καπνίζει Θ.Ο.Κ 2015, Της Οικίας ημών Εμπιπραμένης του Κώστα Μαννούρη, ... και Ιουλιέττα του Άκη Δήμου, κ.α. Έχει συμμετάσχει σε διάφορα διεθνή φεστιβάλ. Το 2011 ιδρύει με την σύζυγό του το Πολιτιστικό Ίδρυμα ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ που έχει ως στόχο την προώθηση των τεχνών και των καλλιτεχνών στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Έχει εκδόσει δύο ποιητικές συλλογές Αναπορεία 2003, Εκδόσεις Υφαντουργείο και Αλλοίωση 2018, Εκδόσεις ΚΑΤΟΙΚΟΝ (Υποψήφιος για βραβείο Ποίησης).

Sotos Stavrakis

Comédien et metteur en scène du Théâtre diplômé de l'École dramatique du Théâtre national de la Grèce, boursier (93-96) et diplômé de maîtrise en méthodes de mise en scène Middlesex University- London 2008-2012). Membre de la troupe du théâtre national de Chypre de 2003 à 2018, il a participé à plus de 50 représentations et interprété de nombreux rôles importants du répertoire classique. Son début en mise en scène qui a fut en 2004 sous le titre « Performance » a marqué le début du théâtre expérimental à Chypre participant aux festivals expérimentaux au Caire, en Espagne et à Chypre.

En 2011 il a créé la Fondation Culturel ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ avec Lia Boyiatzi, ou il a réalisé de nombreux événements culturels. Il a écrit deux recueils de poésie : Altération en 2018, publications ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ (Candidature pour le Grand Prix National de Poésie 2018) et Anaporeia, en 2003 Éditions Υφαντουργείο. En 2012 il a participé au 13ème festival de poésie de Berlin, écrivant un poème Renshi avec 27 autres poètes européens.

Sébastien Corona

Ο Sébastien Corona είναι Γάλλος σκηνοθέτης και ηθοποιός, που έχει λάβει την εκπαίδευση του στο Εθνικό Ινστιτούτο Δραματικής Τέχνης στο Σίδνεϊ Αυστραλίας .

Στη σκηνή έχει κάνει διάφορες διαδρομές , ερμηνεύοντας συγκεκριμένα Γκόρκι, Γουάλντ και Πομέρατ. Το 2017, μετέφρασε, σκηνοθέτησε και ερμήνευσε το αγγλικό έργο Citrons Citrons Citrons Citrons Citrons από τον Sam Steiner, το οποίο ανέβηκε σχεδόν εκατό φορές στη Γαλλία.

Στο θέατρο δούλεψε κυρίως υπό την καθοδήγηση των Nicolas Bedos, Jalil Lespert και Yann Gozlan στον κινηματογράφο και τηλεόραση. Το 2020, έλαβε τον πρώτο τίτλο του φέρελπη στο φεστιβάλ First Glance του Λος Άντζελες για τη ταινία μικρού μήκους The War of the Other του Rami Ghorra.

Sébastien Corona

Sébastien Corona est metteur en scène et comédien, formé au National Institute of Dramatic Art de Sydney. Sur les planches il navigue entre les registres, interprétant notamment Gorki, Wilde ou Pommerat. En 2017, il traduit, met en scène et interprète la pièce anglaise Citrons Citrons Citrons Citrons Citrons de Sam Steiner, qui se produira près de cent fois en France.

Il tourne notamment sous la direction de Nicolas Bedos, Jalil Lespert et Yann Gozlan pour le cinéma et la télévision. En 2020, il est nommé parmi les meilleurs espoirs au festival Los Angeles First Glance pour le court métrage La Guerre des Autres de Rami Ghorra.

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε με αφορμή του εικαστικού πρότζεκτ Πρόσωπα/Hands-Free που έγινε από το Πολιτιστικό ίδρυμα ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ τον Σεπτέμβριο του 2021 στο Παρίσι και στην Λευκωσία τον Νοέμβριο του 2021 αντίστοιχα, με την στήριξη των Πολιτιστικών Υπηρεσιών, της Κυπριακής Πρεσβείας στο Παρίσι καθώς και της Κυπριακής και Ελληνικής Κοινότητας στο Παρίσι.

Δημιουργία πορτρέτων: Λία Βογιατζή
Κείμενα πορτρέτων και θεατρικής Performance: Κώστας Μαννούρης
Επιμέλεια έκθεσης: Λία Βογιατζή
Σκηνοθεσία και ερμηνεία Performance: Σώτος Σταυράκης
Δημιουργία Q bar code και εκτέλεση ηλεκτρονικής έκδοσης: Σοφία Παπαλή
Φωνές ηθοποιών: *Ελληνικά:* Σώτος Σταυράκης, *Γαλλικά:* Sébastien Corona
Μετάφραση κειμένων στα Γαλλικά: Σώτος Σταυράκης
Επιμέλεια μετάφρασης: Κυριακή Σαντοριναίου
Ηχογράφηση κειμένων στο Παρίσι: Studio Lambros Taklis
Επιμέλεια ηλεκτρονικής έκδοσης: Λία Βογιατζή και Σώτος Σταυράκης
Φωτογράφιση έργων: Pierre-PAUL Corindin
Οργάνωση παραγωγή: ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ Πολιτιστικό Ίδρυμα

ιδιαίτερες ευχαριστίες

Πολιτιστικές Υπηρεσίες Κύπρου, Πρέσβη της Κύπρου στη Γαλλία κ. Γιώργο Σιακαλλή, Πρόξενο κυπριακής Πρεσβείας Κ Νίκο Παναγιώτου, Πρόεδρο Κυπριακής κοινότητας κ. Ευαγόρα Μαυρομμάτη, Πρόεδρο Ελληνικής Κοινότητας στο Παρίσι κας. Σέτα Θεοδορίδου Maison de la Grece Gallery Marginalia Κύπρος, Μιχάλη Αναστασιάδη.

Ευχαριστούμε θερμά και όσους μας βοήθησαν ποικιλοτρόπως: Τον Λάμπρο, την Κυριακή, τον Ασμίν, τον Sebastian, την Σοφία, τον Πώλ καθώς και όλα τα πρόσωπα που δάνεισαν το πρόσωπο τους για την δημιουργία των πορτρέτων.

Cette publication a été réalisée à l'occasion du projet artistique Visages / Mains libres, par la Fondation Culturelle KAT' OIKON en Septembre 2021 à Paris et à Nicosie en novembre 2021 respectivement, avec le soutien des Services culturels du Ministère de l'éducation et de la culture de Chypre, de l'Ambassade chypriote à Paris ainsi que de la Communauté Hellénique de Paris et des environs.

Création de portraits: Lia Boyiatzi
Textes: Costas Mannouris
Commissaire de l'exposition: Lia Boyiatzi
Performance Réalisé et interprété par: Sotos Stavrakis
Création du QR code et exécution de la version électronique: Sofia Ppali
Voix d'acteurs en Français: Sébastien Corona, *en Grec:* Sotos Stavraki
Traduction de textes en français: Sotos Stavrakis
Rédaction de la traduction: Santorinaiou Kyriaki
Enregistrement de texte à Paris: Studio Lambros Taklis
Édition de la publication électronique: Lia Boyiatzi et Sotos Stavrakis
Photographie: Paul Coradin
Réalisé par: Fondation Culturelle KAT' OIKON

remerciement spécial

Services culturels de Chypre, Ambassadeur de Chypre en France M. George Siakallis, Consul de l'Ambassade de Chypre M. Nikos Panagiotou, Président de la communauté chypriote M. Evagoras Mavrommatis, Président de la Communauté grecque à Paris Mme. Seta Theodoridou Maison de la Grece Galerie Marginalia Chypre, Michalis Anastasiadis.

Un grand merci à ceux qui nous ont aidés de diverses manières : Lambros, Kyriaki Hasmin, Sebastian, Sophia, Paul ainsi que toutes les personnes qui ont prêté leurs visages pour réaliser les portraits.

